

Ylösnoussut

Kiviseinä tuntuu kylmältä, kun sitä pimeässä herätessään koskettaa sormenpäillä. Ehkä maan sisällä, kun tunkkaisuus tuoksuu homeelta. Lattialaatat ainakin vanhoja ja haljenneita, osa jo irtonaisia. Kosteuden voi aistia.

Seisominen miltei mahdotonta, koska katon laudoituksen pehmeys tuntuu hartioilla. Konttaamalla etsityt nurkat ahtaita. Täynnä pienelävien jätöksiä ja raatoja. Kääntyminenkin vaikeaa. Silmät eivät totuttaudu – eivät näytä tarkemmin.

Alapuolelta kuuluu rumpujen vaimea kumina. Hakkaa sykkeen lailla, saaden olon hiostavaksi – epämukavaksi. Yksin, hylättynä, ovettomassa, ahtaassa huoneessa.

Kun varoen koittaa, niin käsi painuu läpi mätien lautojen. Voi kaivaa, seisoa vihdoin suorassa. Juuria väistellen työntyä kohti pintaa. Suussa maistuu multa ja mädäntyvien lehtien makea, mutta samassa – ahtaan kammo täyttää mielen.

Pitää kiiruhtaa. Huutaa, kaivaa. Kauhu, kun seinämät murenevat. Ääniä. Kurkottajia, jotka tarttuvat jalkoihin ja yrittävät vetää takaisin.

Viimein, kuun pakkasloisteeseen työntyy aines edestä. Kädet sekä kyynärpäät jo pinnalla. Täytyy polkea, potkia. Sylkeä suustaan roskia ja hengittää kuulasta ilmaa. Antaa lämmön savuna nousta kohti pimenevää tähtitaivasta.

Marrasmaisessa hämärässä erottaa olevansa virvatulien keskellä. Kuuraisen mättäikön, josta ottaa tukea, ponnistaa ja nousta. Takana, kuusien välissä kivi ja sammunut kynttilä. Siitä nimen voi tunnistaa liekkien valossa omakseen.

09.01.2018 Mika Keränen